

Môj život je typický príbeh vyznávača punku. Narodil som sa v roku 1963 v Mníchove. Otec Španiel, mama Nemka. Mal som osem rokov, keď sme sa odsťahovali na sever Španielska, do Pamplony, kde mali rodičia reštauráciu.

Otec, ktorý bol v mladosti katolíckym kňazom, sa ma snažil vychovávať nábožne. Bolo samozrejmosťou, že som v nedeľu chodil do kostola. Zo začiatku sme mali so sestrou harmonický domov. Neskôr sa vzťah medzi rodičmi zhoršil a začali hádky. Čoraz surovejšie hádky sa stali pre nás deti bremenom a zdrojom strachu. Matka to už ďalej nevydržala a vrátila sa do Nemecka. Nás nechala na štyri mesiace pri otcovi, až dokiaľ sa neudobrili. Po niekoľkých mesiacoch predali reštauráciu a presťahovali sme sa späť do Mníchova.

Keďže som nebol dobrým žiakom, ťažko som zvládal prechod na nemeckú školu a dostával som viac a viac zlých známok. Jedinou reakciou mojich rodičov bola bitka, mlátili ma ako žito. Otec ma raz v hneve za moje zlé známky vytiahol z postele a udel po tvári. Môj vzťah k otcovi čoskoro prerástol vo vriacu nenávisť.

Mal som trinásť rokov. V mojom živote nastalo obdobie útekov. Hľadal som to, čo mi doma chýbalo: pokoj, porozumenie, ochranu. Veľmi som po tom túžil! Takto som sa snažil utiecť pred problémami, starosťami a úzkosťami, ale o pár dní som skončil na polícii, odkiaľ ma priviedli domov k rodičom. V šestnástich rokoch som ukončil školu a stal som sa pekárenským učňom.

Aby som nemusel denne veľa cestovať, poskytni mi zamestnávateľia izbu. Cítil som sa slobodný, konečne som mal slobodu, po ktorej som tak túžil. Zbavil som sa rodičov, ktorých som nenávidel. Nenávisť ma ako rakovinový nádor vnútorne zožierala. Stal som sa bezcitným a odmeraným. V ušiach mi neustále znela jedna matkina veta: „Nikdy sa na nič nezmôžeš, si naničhodná nula“. Tie slová ma hlboko ranili. Mal som komplexy menejcennosti. Vedomie, že nie som ničoho schopný, posilňovalo vo mne pocit nenávisti voči môjmu okoliu, hlavne voči cudzincom, hoci sám som k nim patrila. Moju myseľ začalo ovládať násilie a túžba všetko ničiť. Vtedy som už bol na satanovej lodi, a ten si zo mňa urobil svojho čiteľa a bezvýhradného nasledovníka.

Na pracovisku bolo niekoľko dievčat, z ktorých sa jedna vynímala. Alexandra bola nábožné dievča, ktoré verilo v existenciu Boha. Spolovice mala ruský pôvod, takže som ju mal vlastne nenávidieť. Ale to sa nestalo. Po dlhom čase sa moje srdce opäť rozohrialo a zamilovali sme sa do seba.

Alexandra sa stala pre mňa všetkým, bol som s ňou šťastný. Nevšimli sme si, že časom sme sa stali jeden druhému modlou a náš vzťah nemal pevné základy. Vzťah sa rozpadol a spájala nás len sexuálna závislosť.

Raz som prišiel opitý do práce. Vyhodili ma. Mne bolo už všetko jedno. Ranil som svoje okolie, lebo zo svojho neúspechu som vinil každého, len seba nie. V Mníchove v roku 1980 som sa na štadióne zoznámil s neonacistami. Útočili sme na Grékov, Turkov, ...na všetkých nenávidených cudzincov. Jedna takáto akcia ma dostala za mreže. Prvýkrát som sedel vo väznici. Koniec

alkoholu, koniec punku. Ovládla ma hrozná samota.

Ako lúč svetla do mojej tmavej cely prichádzali Alexandrine listy, ktorá napriek všetkému vyhľadávala kontakt so mnou. V listoch písala o kresťanoch, ktorých spoznala, o Božej láske, ktorá je aj pre mňa. Jej riadky sa ma dotkli. Znova a znova som musel nad nimi premýšľať. V cele som mal dosť času a možností hľadať Boha a volať k Nemu. Namiesto toho sa vo mne zrodil satanský plán. Počítal som s dvoma rokmi väzenia a vedel som aj to, že sudca číta všetky listy, ktoré si s Alexandrou vymieňame. Rozhodol som sa, že zneužijem Božiu vec vo svoj prospech a budem písať vznešené listy. Tak som predstieral svoju „lútosť“ a obrátenie sa. Plán sa mi podaril. Keď som mal po troch mesiacoch súdne pojednávanie, Alexandra svedčila v môj prospech. Predstierali sme zamilovanosť. Dostal som len podmienený trest. Najprv sa zdalo, že je všetko v poriadku. Bol som slobodný a prijali ma za učňa do inej pekárne. Srdce som mal však stále naplnené nenávisťou.

Medzi mnou a Alexandrou bol napätý vzťah. Najprv som s ňou býval v jednej izbe, ale vnútorne sme sa od seba veľmi vzdialili. Ja som chodil každý deň do punk klubu. Domov som sa vracal neskoro v noci. Raz sme sa škaredo pohádali a Alexandra sa odsťahovala k otcovi.

Izbu mi prenechala a ku mne sa nasťahovali punkáči. Prenajímateľ nám čoskoro vypovedal zmluvu, lebo sme rušili okolie. Museli sme vyprázdniť izbu a aj Alexandra si musela vziať svoje veci. Zakrátko sa objavil nejaký mladý muž, ktorý sa predstavil ako Alojz a pomáhal jej s batožinou. Alojz mi navrhol, aby som sa nasťahoval do kresťanskej komunity. Hrdo som návrh odmietol a rozlúčil som sa.

Opäť som sa ocitol na ulici a bol som nútený spolu s punkáčmi žiť v špine a v bahne. Blížila sa zima. Skúsil som sa skontaktovať s rodičmi, ale oni ma odmietli. Nezostávalo mi nič iné, ako nesmelo poprosiť kresťanov o nocľah. Títo mladí kresťania ma srdečne prijali a nasledujúce týždne som mal možnosť vyskúšať ich spôsob života, ktorý bol pre mňa úplne nezvyčajný. Ich srdečnosť a nezištnosť ma veľmi oslovila. Dali všetko bez nároku a očakávania. Neodoznalo medzi nimi ani jedno škaredé slovo.

Aj keď som býval u kresťanov, chodil som medzi punkáčov do punk klubu. V jednom takom klube som sa stal vyhadzovačom. Mal som zadarmo pivo. Stalo sa i to, že v noci prišiel po mňa Alojz. Vtedy som so sebou doviedol aj ďalších kamarátov. Kresťania nám dali nocľah a zaopatrili nás. Nevedeli sme to pochopiť. Priam žiarila z nich láska a srdečnosť, čo pre nás bolo nepochopiteľné, veď ani rodičia o nás nejavili záujem! Táto milá srdečnosť nás zneistila a odpovedali sme provokáciou. Raz som sa Alojzovi vyhrážal nožom, no on ani vtedy nestratil sebakontrolu a milými slovami ma odzbrojil. Občas som s Alojzom išiel na evanjelizačné stretnutie. Kresťania nás prijali s otvorenou náručou, aj keď niektorí poriadne zalapali po dychu, keď sme sa objavili v miestnosti s nafarbenými vlasmi, vymaľovanými očami a s vôňou pančovaného vína.

Na lásku kresťanov som reagoval čoraz väčšou nenávisťou. Nevýslovne ma štvalo, že majú vo svojich srdciach presne to, čo v mojom úplne chýbalo: pokoj a radosť. Aby som ich urazil, na kožený kabát som si napísal také výrazy, ktoré znesväcovali meno Ježiš.

Jednu noc som vyhľadal Alexandru. Bol som totálne opitý. Do rána som zostal u nej a potom

ma zalial nával hnevu. Alexandra mala na stene ikony, tie som postŕhal a opl'ul a nenávisťne som zakričal: „Zapri svojho Boha a slúž satanovi!“ Vedená Božou láskou mi povedala: „Nie, Ježiš ťa miluje!“ Vtom som stratil sebaovládanie a zareval som na ňu: „Zapri Ho!“ Keď mi neodpovedala, priskočil som k nej a bil som ju vybíjaným opaskom. Predtým sa vždy bránila, teraz klesla na zem, objala moje nohy a povedala: „Nechod' preč, Boh nás miluje.“ Videl som, že je veľmi vysilená, udel som ju po tvári a s hnevom som vybehol z izby. Teraz, keď si na to spomeniem, srdce mi ide puknúť. Neviem pochopiť, ako som mohol tak nenávidieť Boha, ktorý sa v tom čase už začal udomáčňovať v živote Alexandry a ako som mohol byť taký krutý voči človeku, ktorého som mal rád.

Čím viac som sa opájal alkoholom a hašišom, tým viac som počul: „Ježiš ťa miluje.“ Len silný punk-rock dokázal na čas prehlušiť vo mne tie slová. V tom čase som opustil kresťanskú ubytovňu a s niekoľkými priateľmi som odišiel do Norimbergu. Potom, ako sa nám vyčerpali všetky financie, sme sa museli vrátiť do Mníchova. Vyhľadal som Alexandru na jej novom pracovisku. Bol som na najhlbšom dne, lebo už ani punk pre mňa nič neznamenal. Pôvodne som si chcel od nej len požičať peniaze, ale nakoniec som sa rozhodol, že pôjdem po ňu do práce.

Ani ona nebola na tom práve najlepšie, medzitým sa z nej stala alkoholička. Obaja sme svoj stav zakrývali. Obaja sme boli dokonale vylúhovaní. Cítili sme, že toto je koniec. Bola len jediná možnosť, ako sa z tejto biedy dostať a vedel som, že musím prehodiť výhybku, aby som mal akú – takú vyhliadku do budúcnosti. Povedal som:

„Začnime všetko od začiatku. Mám dosť punku a doterajšieho života.“

„Už len On nám dokáže pomôcť, Ježiš Kristus,“ odpovedala Alexandra.

„Vrátime sa k Alojzovi a spýtame sa ho, či nás ešte raz prijme. Potom odhodím tieto handry a budem si hľadať zamestnanie.“

„Najprv mi to musíš dokázať, inak ti neverím!“

Rozlúčili sme sa a ja som išiel do kresťanského strediska. Zazvonil som, otvoril mi Klaus a prekvapene na mňa pozerál.

„Môžem ísť dnu? Chcem sa zbaviť týchto handier.“ Klaus ma neodmietol, ja som odhodil punkácke veci a z krabice na povale som si vybral oblečenie. Na druhý deň som zašiel na úrad práce, kde mi našli zamestnanie; stal som sa umývačom.

Navonok sa môj život úplne zmenil, ale zlé srdce nezmenili ani pekné šaty, ani slušná práca. Túto zmenu mohol vykonať jedine Boh. Prelom sa začal, keď mi Klaus daroval Nový zákon. Pri čítaní som natrafil na takúto vetu: „...v tú hodinu, ktorú sa nenazdáte, príde Syn človeka“ (Lk 12:40). Veľmi to mnou otriaslo, lebo na stretnutie s Ježišom som nebol vôbec pripravený.

Láska Ježiša Krista ma doviedla nielen k poznaniu môjho stavu i hriechov, ale aj k poznaniu Jeho nevysloviteľnej milosti. Čítal som tieto nádherné slová: „...toho, kto príde ku mne, nevyženiem von“ (Ján 6:37). „Je to možné, Bože? Naozaj by si prijal aj takéhoto špinavého punkáča, ktorý šliapal po tvom svätom mene?“

V živote človeka sú rozhodujúce chvíle, keď vieme: „Teraz – alebo nikdy!“ Pre mňa vtedy nastal kritický čas, lebo som jasne počul Boží hlas, ktorý ma volal k pokániu. Nechcel som premeškať príležitosť. V ten deň som odovzdal Bohu v modlitbách celý svoj život, ktorý bol v troskách. Prosil som Ho, aby mi odpustil bezbožnosť, a aby ma prijal k sebe. Táto modlitba bola prvým krokom v mojom novom živote, v živote radosti a pokoja, bez pút. Aj Alexandra učinila podobný krok, aj ona prežila vyslobodenie od hriechov skrze vieru v Ježiša Krista, ktorý svoj život položil za nás ako výkupné na kríži.

Odvtedy ubehlo pár rokov, raz som bol hore, raz dole, ale Boh ma nikdy neopustil. Mal som obdobia, keď sa ma zmocnila pýcha a sťažil som bratom naše spolužitie. Ale Pán vzal uzdu na kratšie, aby som sa spamätal. Bolo to často bolestivé, ale ani za všetky poklady sveta by som sa nebol vrátil k starému spôsobu života. V roku 1983 sme sa s Alexandrou zosobášili. Boh nás obdaril chlapčekom a dievčatkom.

Odkedy som sa stal Božím dieťaťom, snažím sa povedať svojim bývalým kamarátom-punkerom, ako Boh zmenil môj život. Jeden z nich namietal, že náboženstvo mi nanútili. S čistým srdcom som mu mohol odpovedať, že jedine živý Boh prehovoril ku mne cez svoje Slovo a On sám ma presvedčil. Možno aj ty, ktorý čítaš tieto riadky, si v podobnej situácii, ako som bol ja. Ak ťa ťaží a spútava alkohol, drogy, žiadosť po peniazoch, krádež, sexuálna nemorálnosť, vražda alebo hocičo iné, vedz, že Ježiš Kristus zomrel za tieto hriechy na kríži a znášal odplatu za moje a Tvoje hriechy. Preto jedine Boh môže odpustiť naše hriechy a ponúknuť nový, večný život. „Lebo Boh tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby každý, kto verí v Neho nezahynul, ale mal večný život (Ján 3:16)“.

Ježiš Kristus, ktorý mňa, biedneho, špinavého punkáča, prijal k sebe a učinil svojím dieťaťom, ani teba neodmietne, ak sa obrátiš na Neho. On zostáva verný svojim sľubom.

Ježiš Kristus ťa miluje!

Redakčne skrátené svedectvo z knihy „Túžba oklamaných“, vydavateľstvo MSEJK, Bratislava 2009, www.msejk.sk. Uverejnené s láskavým súhlasom vydavateľstva.